

Juhlatervehdys sos.-nuorisolle

E. V. Debs.

Juhlien aika on taas saapunut ja minulle on huomautettu, että tervehdys sosialistisille nuorisoliitoille on tervetullut. Ilolla tervehdänkin niitä uljaita, nuoria sieluja, joista sosialistiset nuorisoliitomme muodostuvat. Minä tiedän millä innolla he ajavat hanteitaan ja suorittavat työtänsä, ja minä tiedän, mistä arvosta heidän työnsä on liikkeellemme. Innostuksen hehku loistaa heidän silmissänsä ja taistelun, toiminnan into pulppuaa heidän suonissansa. He ovat sosialistisen liikkeen elämänmehu.

Kun katson niitä puolueemme palvelukseen vihkiytyneitä tulsia, nuoria haaveilijoita ja kun minuun tarttuu heidän sieluisaan palava tulinen innostuksen henki, silloin aina toivoisin olevani itsekin vielä elämän kirkkaassa aamussa.

Tämä vuosi on ollut ankarien koetusten vuosi meille kaikille, myöskin nuorisolle. Heille erittäinkin, vielä enemmän kuin meille vanhemmille, se on ollut tulikoetuksen aikaa, sillä eihän se ole muuta kuin rangaistusta heille, kun heidän innokas toimintansa on ollut estetty, kun heidän rakastettu ja luotettu johtajansa (Wm. F. Kruse) on syytettynä rikoksellisuudesta ja kun heidän hehkuva intonsa on melkein tukahutettu yrityksessä vaientaa kansan protesteeraavia ääniä ja hävittää sosialistipuolue.

Kuten luja laiva merellä, on liikkeemme sertään jaksanut kestää rajuilman ja on jälleen leivittänyt purjeensa ja kiihottaa nopeasti vapautuksen satamaa kohden.

Sosialistisen nuorisoliitomme nuoret, sallikaa minun lausua tässä tervehdyksessäni teille sydämelliset kiitokseni siitä uskollisuudesta, jota olette osottaneet sosialistisen liikkeen periaatteille sen historian kriittisimmällä hetkellä. Nuoremmat toverimme ovat olleet horjumattoman uskollisia asiallemme. En tiedä ketään heistä, joka olisi mennyt toiselle puolelle. Tämä todistaa ei ainoastaan heidän uskollisuutensa, vaan yhteiskuntakäsityksensä selvyyttä ja vallankumouksellista solidaarisuutta. Tämä on seurauksena nuorisoliiton terveestä opetuksesta, hyvästä ohjauksesta ja innostavasta esimerkistä.

Juuri umpeenkuluva vuosi on ollut meille vastuksista ja murheista, kynneltä, verestä ja marttyyriudesta ylitsevuotava.

Kääntäkäämme siis pois sodan ja hävityksen vuodesta siihen, joka pian alkaa, ja joka ehkä tuo mailmaan jälleen rauhan. Minä kehoitan kaikkia nuorisoliitostamme jäseniä pukemaan yllään taistelunhaarniskan ja varustautumaan tämän elämänsä tärkeimmän vuoden tehtäviin. Rauhan palaaminen merkitsee puolueemme, sanomalehdistömme ja järjestämistyömme täydellistä elpymistä ja koko liikkeemme laajentumista ja voimistumista.

Nyt tulee meidän päivämme ja meidän tilaisuutemme, eikä suinkaan etkään ole niin innokkaat ottamaan tätä aikaa vastaan ja käyttämään sitä parhaalla tavalla, kuin nuorisoliitostamme innokkaat nuoret toverit.

Valtaistuimet Euroopassa horjuvat ja kukistuvat. Imperialis-

mi ja kapitalismi ovat välttämättömän kukistumisensa lähellä. Perinnölliset hallitsijat ja ne luokat, joita ne edustavat, pyyhkäästään pois maan päältä. Niillä teollisuus-yksinvaltiolla, jotka juuri punovat salaliittoja päästäkseen näiden kukistettujen valtioiden asemasta valtaan, on ainoastaan lyhyt aika kaikkien maitten heräävien kansojen kesellä.

Nuoret sosialistit, valmistautukaa niiden tehtävien varalta, joita huomispäivä teille tuopi, ja valmistautukaa suorittamaan osanne arvokkuudella sen kansanvallan ja vapauden perusteelle rakennettavan uuden yhteiskunnan rakennustyössä.

Ryhtykäämme heti työhön kaikella innollamme ja tarmollamme! Lisätäkäämme joukkojamme monilla uusilla rekryteilla ja laittakäämme rivimme taistelukuntoon.

Nuoret toverini, minä tervehdän teitä kaikkia. Te olette kaikki minulle rakkaat ja teidän erinomaiset palvelukset asiallemme tekevät minut sanoin kuvaamattoman onnelliseksi. Nyt tulevana vuotena te teette enemmän kuin koskaan ennen ja teidän voittoisa taisteluhuutonne tulee kuulumaan kautta koko maan.

Teille kaikille minä lähetän tervehdykseni ja rakkauteni. Käsi kädessä, rohkeana ja iloisina me kuljemme eteenpäin asiamme onnellista voittoa kohden.

Ainoastaan raha

Kirj. Ida Niemelä.

Juha oli köyhien vanhempien ensimmäinen lapsi. Koko hänen sukunsa oli köyhä. He olivat kaikki raskaan työn raattajia, korven kääntäjiä, ahkeria maan muokkaajia. Juhasta olisi tullut samanlainen korven kääntäjä kuin koko sukunsaakin oli, ellei hänelle sattunut suotuisampi onni kuin edeltäjilleen. Eräs rikas liikemies mieltäytyi Juhan ja auttoj häntä saamaan koulusivistystä ja tietoja. Juha oli hyväpäinen ja edistyi nopeasti kaikissa aineissa. Jo hyvin nuorena miehenä — melkein vielä poikaisena — hän sai kauppatustustajan toimen. Hän oli sillä alalla useita vuosia nauttien jo hyvänmoista palkkaa siitä.

Kauppatustustajana kuljeskellessaan hän tutustui erään suuren maatilain omistajan tyttäreen. Juha oli miellyttävä ja hyväkäsityksinen nuori mies, joten tytön vanhemmilla ei ollut mitään tyttärensä avioliittoa vastaan.

Tyttö oli hyvin onnellinen, sillä hän rakasti Juhaa, eikä hän vielä tuntenut sitä intohimoa, joka paloi Juhan siefussa. Hän uskoi, että ainoastaan rakkaudesta Juha oli häntä niin hellästi kosinut.

Juha oli tullut tunnetuksi etänä liikemiehenä ja hän pääsi erään maakauppiaan liikkeenhoitajaksi T—n kaupunkiin. Juha menetteli asioissaan aina perin taitavasti, joskaan ei niin rehellisesti, eikä kulunut pitkää aikaa kun hän kokosi itselleen sievän omaisuuden. Hän saattoi jo lainailla rahoja hyviä kiinnityksiä vastaan. Jos joku talon isäntä

joutui rahapulaan, oli Juha heti valmis auttamaan häntä rahallisesti. Usein kävi niin, että Juha auttoi talon isännän pois kirkasta omaisuushuolista ja otti omaisuuden velkansa nojalla itselleen. Tällä tavoin sai hän muuttaman vuoden ajalla useita taloja itselleen.

Kun hän näin oli kohonnut köyhälistöstä "herrasluokkaan", osasi hän olla arvonsa mukaan ylpeäkin. Hän unohti, että oli itsekin korvenkääntäjien sukua ja että oli ainoastaan sattumalta pelastunut sukunsa kohtalosta. Rikkaaksi tultuaan hän aina suuriäänisesti julisti, että köyhät ovat itse syyllisiä huonoon asemaansa.

Pian alkoi Juhan nuorelle rouvallekin selvitä, ettei hänkään ollut miehelleen mistään arvosta, vaan ainoastaan hänen myötätöijänsä. Hänelle selvisi, että hänen miehensä suurin ja korkein harastus oli raha — saada rahaa tavalla millä tahansa, oli kaikki mitä Juha toivoi. Juhan ja rouvansa kotielämästäkin voisi kertoa paljon sellaista, joka ainoastaan rahan ja hyvän yhteiskunnallisen aseman voimalla peitettiin. Jos köyhemmät olisivat eläneet sellaista perhe-elämää kuin he, olisi heti sanottu, että he ovat sivistymättömiä raakalaisia.

Juhalla oli rahaa, tosin enimmäkseen vääryydellä hankittua rahaa — rahaa, jota avuttomien tuskat ja kyyneleet tahrasivat, mutta se rahapa se hankki hänelle kaikkien "parempien ihmisten" kunnioituksen ja se olikin Juhan unelma. Rahavallan hallitsemassa maailmassa on kaiken arvon ja ihmisyyden mittana ainoastaan raha.

Wille ja Matti

Kirj. Saimi Kinnunen.

Wille oli rikkaan talon ainoa poika. Hänellä oli aina yllään hyvät vaatteet ja syötävänä hyvää ruokaa. Jo lapsuudesta asti hänessä kasvoi ylpeys siitä, että hänen kotinsa oli komea ja mukkea.

Matti oli köyhän mökkiläisen poika. Hänen ja Willeen kodit olivat aivan lähekkäin. Matilla ei ollut koskaan uusia ja aivan eheitä vaatteita; ne olivat aina muitten vaatteista tehtyjä ja paljon paikkaituja eikä hänellä läheskään aina ollut kylleksi leipääkään, saatiikka sitten monenlaisia herkkuja, kuten hän oli nähnyt Willeen kotona olevan. Matti oli hyvin hiljainen ja hyvä poika. Hän oli niin siivo, ettei koskaan ajatellut edes kostoa, vaikka Wille olisi ollut hänelle kuinka ilkeä tahansa ja tehnyt mitä hyvänsä. Matin äiti ja isä olivat opettaneet hänelle, että köyhän on aina alistuttava rikkaan edessä ja hänen ei sovi pahotella, vaikka rikas miten häntä kohtelisi. Matti noudatti tuota isän ja äidin neuvoa, mutta kuitenkin hänen päässään risteili usein ajatus, että miksi hänen pitää alistua esimerkiksi Willeen kaikenlaisiin loukkauksiin ja ilkeyksiin. Sitä hän myöskin usein ajatteli, että miksi hänen vanhempansa ovat niin köyhiä, vaikka isä ja äiti tekivät aina työtä ja olivat ko-

Suomen toverien muistolle

Teitä vankilaluolihin raastettiin ja komeroihin kytkettiin. Teitä raa'alla raivolla ruoskittiin ja ilkeiden haavoille naurettiin. — Veri vuolaani virtana valui.

He kytkivät kätenne kahleisiin ja kielenne kiinni nauloi. He vaatteenne veivät, ne retaleet ja kengätkin jaloista jauloi. — Ja verenne virtana valui.

Te pyysitte leipää ja saittekin — paloöljyyn kastetun palan, ja se olikin viimeinen voitelu. Joka ijäksi sammutti nälän. — Verivirta nyt hyytyen jäähtyi.

Nyt ruoskijat haudoilla hymyilee ja kalmankärvyssä kylpee. He uusia kahleita kalkuttelee ja uusia uhreja nylkee. — Verivirta tummaksi jäätyi.

He veivät verenne, hengenkin, Mutt' sittenkin aatteenne elää! Ja kummulla haufanne turvekka-

Vieli vapaushymnit heljää!
Hilma Lander.

vasti säästävää, ja miksi Willeen isä oli niin rikas, vaikka ei koskaan tehnyt työtä, vaan sen sijaan ajeli komealla hevosella ja vaunuilla. Näitä mielti Matti usein itseksensä, mutta kykenemättä keksiä niihin vastausta.

Wille sai käydä kaikki talvet koulussa ja kesät juoksennella vapaasti metsissä ja mäissä. Matin täytyi samalla aikaa tehdä kaikenlaisia pieniä askareita, joihin hän kykeni, auttaa äitiä ja hoitaa pienempiä siskoja ja veikkoja.

Vaikka Wille ja Matti olivat läheisiä naapuruksia, eivät he monesti leikkineet yhdessä, sillä Matti halusi kuluttaa joutoaikansa mielaummiin yksinään, omine touhuineen; häntä ei ollenkaan huvittanut pikkulintujen ja pienten metsän eläinten kivittäminen, joka oli Willeen huvittelutapa. Wille oli itsekäs ja hänellä oli raaka sydän. Hän ei osannut sääliä ketään, ei edes pieniä hauskooja linnunpoikia, sillä hän ei ollut koskaan joutunut itse mitään kärsimään. Hänen rikkaatensa kohotti hänet monien joukkauksien yläpuolelle ja puutteista ja kieltäytymisistä ei hän tiennyt mitään, ja kun hänen kasvatuksensa ei ollut hänestä tehnyt myöskään parempaa, oli hän hyvin raaka.

Wille ja Matti ovat nyt jo aikuisia miehiä. Matti on työmies ja Wille on rikkaan talon huori isäntä, joka ajellee komeilla hevosilla ja elää rennosti. Hän ei välitä muusta kuin että renkien palkat olisivat pienet ja viljan ja voim hinta korkea.

Matti oli isoksi tultuaan alkanut kuluttamaan kaikki iltansa työväen talolla. Jo ensimmäinen puhe, minkä hän siellä kuuli, selitti hänelle sen ristiriidan, mikä on rikkaan ja köyhän välillä ja syyn mistä sellaiset vastakkaisuudet johtuvat. Matti oli saanut vastuksen varhaisen lapsuuden mieltelmiin. Työväen yhdistyksen kirjastosta hän lainaili kirjoja, joista hän oppi paljon ihmeellisiä asioita maailmasta, avaruudesta ja ihmisistä sekä myöskin sai yhä enemmän selitystä rikkaitten ja köyhien väliseen ristiriitaiseen suhteeseen.

(Jatkoo kymmenennellä sivulla)